

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **KIMEX CASINO, a. s.**, se sídlem Paskov, Mitrovická 37, zastoupeného JUDr. Oldřichem Krpcem, advokátem se sídlem Ostrava, Chrobáková 543/6, proti žalovanému: **Magistrát města Brna**, se sídlem Brno, Dominikánské nám. 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 1. 2012, č. j. MMB/0000037/2012, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 19. 11. 2013, č. j. 29 Af 34/2012 - 38,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce jako stěžovatel domáhá přezkoumání a zrušení shora nadepsaného rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 1. 2012, č. j. MMB/0000037/2012 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný částečně změnil platební výměr Úřadu městské části Brno – střed (dále též „správce poplatku“) ze dne 10. 10. 2011, č. j. 110035600/VANJ/VHA/002, a ve zbytku odvolání stěžovatele zamítl. Tímto platebním výměrem správce poplatku stěžovateli vyměřil místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj (dále jen „hrací přístroj“) nebo jiné technické herní zařízení (dále též jen „zařízení“) povolené Ministerstvem financí podle § 10a zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění účinném pro projednávanou věc, tj. ve znění novely provedené zák. č. 183/2010 Sb. (dále jen „zákon o místních poplatcích“) a obecně závazné vyhlášky statutárního města Brna č. 21/2010, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (dále jen „vyhláška č. 21/2010“), a to za období

od 1. 1. 2011 do 30. 6. 2011, ve výši 100 000 Kč a současně byl stanovený poplatek zvýšen na dvojnásobek dle § 11 zákona o místních poplatcích.

Napadeným rozhodnutím došlo ke změně platebního výměru v řadě bodů; nejdůležitějšími změnami bylo snížení vyměřeného poplatku z částky 100 000 na 90 000 Kč a vypuštění čtvrtého výroku ohledně jeho zvýšení podle § 11 zákona o místních poplatcích. Po těchto změnách byl tedy stěžovateli vyměřen místní poplatek ve výši 90 000 Kč.

Krajský soud žalobu zamítl, neboť dospěl k závěru, že místnímu poplatku podle § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích podléhají též jiná technická herní zařízení, která byla Ministerstvem financí povolena, bez ohledu na jejich faktický provoz. Svůj závěr podepřel odkazem na nálezy Ústavního soudu ze dne 7. 9. 1999, sp. zn. I. ÚS 249/99 (rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná z www.nalus.usoud.cz).

Stěžovatel proti rozsudku krajského soudu v kasační stížnosti výslovně uplatňuje důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel se domnívá, že krajský soud nesprávně posoudil otázku výběru místního poplatku z povolených či provozovaných jiných technických herních zařízení. Stěžovatel souhlasí se závěry nálezu Ústavního soudu, který se zabýval otázkou, zda má být pro možnost výběru místního poplatku či jeho poměrné části výherní hrací přístroj skutečně v provozu, nebo zda postačuje, že na něj bylo vydáno příslušné povolení. Ústavní soud konstatoval, že sazba místního poplatku nezávisí na faktickém provozu herního zařízení, tzn., není zde prostor pro zohlednění otevírací doby příslušné provozovny, poruchovosti přístrojů, apod., nýbrž se jedná o paušální poplatek, který se hradí za určité časové období. Situace stěžovatele je ovšem jiná, v jeho případě se nejedná o to, zda bylo dané zařízení v provozu po nějakou časově omezenou dobu, nýbrž o to, že nebylo v provozu vůbec. Otázkou tedy je, ve které fázi začne takové zařízení místnímu poplatku podléhat. Dle stěžovatele se počátek poplatkové povinnosti vztahuje nikoliv na fázi samotného vydání povolení, nýbrž až na fázi, kdy je zařízení uvedeno do faktického provozu na území obce/města. Poněvadž obecně platí, že proti zaplacení poplatku lze ze strany obce očekávat určité protiplnění, kterým obec na svém území takové zařízení toleruje, musí se dle stěžovatele jednat o umístění a provozování zařízení faktické a nikoliv pouze fiktivní. V opačném případě by byla setřena hranice mezi správním poplatkem za vydání povolení k provozu zařízení a místním poplatkem za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické zařízení, jednalo by se tak o dvojí odvodovou povinnost za týž úkon. Tento svůj závěr stěžovatel opírá o publikaci z ledna roku 2010 „*Doporučení pro obce a města Obecní daně*“ z edice Dobré správní praxe, vydanou Kanceláří veřejného ochránce práv, Ministerstvem vnitra a Ministerstvem financí.

Stěžovatel dále vytýká krajskému soudu, že se toliko okrajově vyjádřil k námitce, již zpochybňoval závěry metodického sdělení Ministerstva financí stran vymezení pojmosloví a možnosti uložit poplatek též na zařízení, která nebyla uvedena do provozu. Stěžovatel se domnívá, že právě z tohoto sdělení čerpal jako Statutární město Brno, tak i žalovaný při rozhodování o odvolání, a je nepochybné, že toto sdělení mělo vliv též na úvahy krajského soudu v Brně.

Stěžovatel má dále za to, že vyhláška č. 21/2010 překročila rozsah zákonného zmocnění obsaženého v novele zákona č. 183/2010 Sb., když stanovila, že místnímu poplatku podléhá každý povolený výherní hrací přístroj či jiné technické herní zařízení. Konstatoval též porušení principu *in dubio mitius* či *in dubio pro libertate*, když ustanovení zákona č. 183/2010 Sb., dotýkající

pokračování

se místních poplatků, je nejasné a umožňující dvojí výklad. O nekvalitnosti této novely není pochyb, což potvrdil též krajský soud v jiných rozsudcích. Stěžovatel uzavírá, že problematiku výběru místních poplatků vyřešila až novela provedená zákonem č. 300/2011 Sb., kterou krajský soud zcela opomenul a která, aniž by změnila okruh provozovaných a neprovozovaných jiných technických herních zařízení, zpřesnila právní úpravu tak, že se místní poplatek vztahuje toliko na zařízení provozovaná. Vzhledem k uvedenému se stěžovatel domnívá, že zařízení, která nebyla uvedena do provozu, nepodléhala místnímu poplatku ani před účinností této novely, a proto byl platební výměr na tento poplatek vydán v rozporu se zákonem.

S ohledem na uvedené navrhuje stěžovatel zrušit jak rozsudek krajského soudu, tak rozhodnutí žalovaného a zároveň rozhodnutí správce poplatku, příp. *in eventum* zrušit pouze rozhodnutí krajského soudu a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti vyjádřil souhlas se závěry rozsudku krajského soudu a odkázal na svá předchozí vyjádření obsažená v soudním spise. Navrhl proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná a stěžovatel je v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem. V daném případě je tak kasační stížnost přípustná.

Důvodnost kasační stížnosti pak zdejší soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Vážil tak naplnění namítaného kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Pro tuto věc je zásadní posouzení právní otázky, zda poplatkové povinnosti podléhá každé povolené jiné technické herní zařízení či zda je ke vzniku poplatkové povinnosti nezbytné jeho uvedení do faktického provozu. Relevantními ustanoveními, která byla v projednávaném případě aplikována, jsou především § 1 písm. g) ve spojení s § 10a zákona o místních poplatcích.

Podle § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích „*[o]bce mohou vybírat (...) poplatek za provozovaný výběrní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu.*“

Podle § 10a zákona o místních poplatcích „*(1) [p]oplatku za provozovaný výběrní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podléhá každý povolený hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí. Obec není povinna poskytnout osvobození od tohoto poplatku. (2) Poplatek za výběrní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí platí jeho provozovatel. (3) Sazeba poplatku za každý výběrní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí na tři měsíce činí od 1000 Kč do 5000 Kč.*“

Nejvyšší správní soud předně připomíná, že pro jeho rozhodování (stejně jako pro rozhodování žalovaného či správce poplatku) nejsou závazné jakékoli metodiky či sdělení Ministerstva financí, kterými stěžovatel argumentuje, nýbrž toliko text zákona, jak vyplývá ve vztahu ke správním orgánům z čl. 2 odst. 3 a 4 Ústavy a ve vztahu k soudu z jejího čl. 95 odst. 1 (tento názor Nejvyšší správní soud vyslovil již např. v rozsudku ze dne 8. 4. 2013, č. j. 2 Afs 86/2012 – 31; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Krajský soud se již stejnou námitkou stěžovatele zabýval a posoudil ji správně, když konstatoval, že ani z rozhodnutí žalovaného ani z platebního výměru není patrné,

že by správní orgány z tohoto sdělení ministerstva vycházely, a proto ji nečinil obsahem předmětu řízení. Nejvyšší správní soud pak bude ve svém výkladu rovněž vycházet pouze z textu citovaného ustanovení, v kontextu dalších zákonných a ústavních norem. Ve výkladu ovšem nutně vychází ze své dosavadní judikatury, stejně jako z judikatury Ústavního soudu.

Pokud jde o jádro věci, lze se stěžovatelem částečně souhlasit v tom, že znění citovaného ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích (ve znění novely provedené zák. č. 183/2010 Sb.) je do určité míry nejednoznačné. Zatímco jeho prvá část hovoří o poplatku za *provozovaný* výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení, dle druhé části podléhá tomuto poplatku každý *povolovaný* hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení *povolené* Ministerstvem financí. Nejvyšší správní soud však připomíná, že zatímco pasáž „poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení“ je spíše jakýmsi označením daného poplatku [srov. § 1 písm. g) stejného zákona], jeho faktický dopad upravuje druhá část, ve které se již hovoří o *povolovém* hracím přístroji a *povolovém* zařízení. Zákonodárce takto presumoval, že v případě *povolení* hracího přístroje bude tento též umístěn a bude na něm hra provozována. Nekladl tedy důraz na fakt, zda je skutečně zařízení uvedeno do provozu, nýbrž vyšel z logické domněnky, že, když je na určité zařízení vydáno *povolení*, tak tomu tak bude, což lze považovat za jasně vyjádřený úmysl zákonodárce. Stejný závěr byl vyjádřen též v rozsudku krajského soudu v Brně ze dne 22. 1. 2013, č. j, 29 Af 33/2011 – 30, jenž byl publikován pod č. 2842/2013 Sb. NSS. Ze závěrů tohoto rozhodnutí, s nimiž nemá zdejší soud důvod jakkoli polemizovat plyne, že „[p]ředmětem poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení *povolené* Ministerstvem financí dle § 1 písm. g) a § 10a zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění zákona č. 183/2010 Sb. je každé *povolené* jiné technické herní zařízení *povolené* Ministerstvem financí. Nestanoví-li tedy příslušná obecně závazná vyhláška obce jinak, nezávisí vznik poplatkové povinnosti na faktickém provozu takového jiného technického herního zařízení.“ Pro úplnost nutno uvést, že v této věci není sporným, že se v případě stěžovatele jednalo o poplatek za jiné technické herní zařízení.

Namítá-li přesto stěžovatel, že zařízení musí být fakticky uvedeno do provozu, platí-li obecně pravidlo, že se k místnímu poplatku dle § 1 písm. g) musí vztahovat ekvivalentní protiplnění obce, na jejímž území je zařízení umístěno, uvádí k tomu zdejší soud, že s takovou argumentací nemůže souhlasit. Finanční zatížení některých aktivit bez ohledu na jejich faktické využívání není v právním řádu ojedinělé. K této otázce se v nedávné době již zdejší soud vyjádřil v rozsudku ze dne 31. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2013 – 26, ve němž příkladem uvedl „*povinnost vlastníka vozidla uzavřít pojišťovací smlouvu o pojištění odpovědnosti dle zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla dle zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla, ve znění pozdějších předpisů (tzv. povinné ručení), kdy rozhodujícím kritériem je vlastnictví vozidla a nikoli fakt, zda je dané vozidlo skutečně provozováno. Z místních poplatků pak podobně poplatek za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů musí platit též osoba, která má ve vlastnictví stavbu určenou k individuální rekreaci, byt nebo rodinný dům [srov. § 10b písm. b) zákona o místních poplatcích] a není rozhodné, zda v daném místě nějaký odpad vyprodukuje či se vůbec v dané nemovitosti zdržuje.“ Stejně tak může být místní poplatek dle § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích vybírán též za zařízení *povolené*, ačkoli toto není (z vlastní vůle stěžovatele) fakticky uvedeno do provozu. Tuto tezi potvrdil ve své judikatuře také Ústavní soud, který konstatoval, jak ostatně uvedl též krajský soud, že „*každé ustanovení právního předpisu je nutno chápat v jeho celkovém smyslu, v kontextu s jinými ustanoveními příslušného právního předpisu i v souvislosti s celým právním řádem. Samo gramatické znění citovaného ustanovení ukazuje, že sazba poplatku nezávisí na faktickém provozu výherního hracího přístroje, tzn. že zde není prostor např. pro zohledňování otevírací doby příslušné provozovny, poruchovosti přístrojů a podobně, nýbrž že se jedná o poplatek paušální, který se bradí za určité časové období.*“ (I. ÚS 249/99; publ. pod č. U 55/15 SbNU 309).*

pokračování

Pokud jde o námitku stěžovatele stran překročení rozsahu zákonného zmocnění při vydání vyhlášky č. 21/2010, k tomu zdejší soud uvádí následující: Z § 14 zákona o místních poplatcích plyne, že zavedení a případná modifikace jednotlivých druhů místních poplatků v území obce patří do její samostatné působnosti. Obec v první fázi rozhodne o zavedení daného místního poplatku, následně pak stanoví specifické podmínky jeho výběru (typicky stanovením sazby v zákonném rozmezí). Postupuje při tom přísně v mezích zákona; za dodržení principu zákazu diskriminace tak může stanovit poplatek i v menším rozsahu, než je zákonem stanovený maximální rozsah. Zákonem stanovené mantinely předmětného místního poplatku byly v souladu s § 14 odst. 2 zákona o místních poplatcích konkretizovány již výše uvedenou obecně závaznou vyhláškou statutárního města Brna č. 21/2010, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, která nabyla účinnosti dne 1. 1. 2011. Tato vyhláška mj. stanovila, že poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podléhá každý povolený hrací přístroj nebo jiné zařízení povolené Ministerstvem financí (srov. čl. 2). Tato formulace odpovídá dikci § 10a zákona o místních poplatcích. Pokud jde o vznik a zánik poplatkové povinnosti, tady vyhláška modifikovala její vznik na uvedení do provozu pouze u výherních hracích přístrojů, kdežto u jiných technických herních zařízení je výslovně stanoveno, že poplatková povinnost vzniká dnem, kdy nabylo právní moci povolení předmětného zařízení vydané Ministerstvem financí a zaniká dnem, kdy takové povolení zaniklo (čl. 4). Pokud se tedy obecně závazná vyhláška přidržela doslovného znění ustanovení zákona o místních poplatcích, nelze její obsah nikterak právně zpochybňovat a nutno konstatovat, že tedy nepřekročila zákonné meze novotvorby.

K námitkám stěžovatele, že byla v jeho případě prolomena v jeho neprospěch zásada *in dubio pro mitius* (*in dubio pro libertate*), Nejvyšší správní soud dodává, že tato zásada skutečně představuje jednu ze základních zásad správního (a potažmo celého veřejného) práva. Tento princip však nelze vykládat natolik široce, že by jakoukoli odlišnou interpretaci právní normy podanou stěžovatelem měly správní orgány zohlednit jakožto dvojí výklad. Jak pravil Ústavní soud, „v právním státě je třeba tvorbě právních předpisů věnovat nejvyšší péči. Přesto se však nelze vyhnout víceznačností, což plyne jak z povahy jazyka samotného, tak z abstraktnosti právních norem, jakož i z omezenosti lidského poznání, stejně jako z dynamické povahy sociální reality.“ (III. ÚS 783/06, publ. pod č. 210/2007). Uvedená víceznačnost však musí dosáhnout obecně přijatelné míry a musí jít o rovnocenný konkurenční výklad práva, ne pouze o výklad obtížně obhajitelný; v takové situaci aplikace zásady *in dubio pro mitius* nepřipadá v úvahu. Výklad předestřený stěžovatelem však nelze považovat za rovnocenný výklad s výkladem poskytnutým krajským soudem či správcem poplatku, když je v rozporu jak s gramatickým zněním, tak i s účelem uvedeného ustanovení. Nejvyšší správní soud proto porušení zásady *in dubio pro mitius* (*libertate*) neshledal.

Argumentuje-li stěžovatel konečně novelou zákona o místních poplatcích provedenou zákonem č. 300/2011 Sb., nutno poukázat na to, že účinnost této novely byla stanovena ke dni 1. 1. 2012. Jak již bylo shora konstatováno, poplatková povinnost za zařízení podle § 10a zákona o místních poplatcích ve spojení s čl. 4 odst. 1 vyhlášky č. 21/2010 vzniká dnem právní moci povolení vydaného Ministerstvem financí. Ze správního spisu je zřejmé, že povolení pro veškerá jiná technická zařízení, kterých se týkal platební výměr i napadené rozhodnutí, nabyla právní moci do konce roku 2010. Poněvadž byl platebním výměrem vyměřován místní poplatek za období od 1. 1. 2011 do 30. 6. 2011, nebylo lze stěžovatelem uváděnou právní úpravu na jeho poplatkovou povinnost použít. Poplatková povinnost může být upravena pouze pravidly platnými a účinnými v době jejího vzniku, neboť mají dopad do hmotněprávní sféry poplatníka. Z uvedeného názoru ostatně vychází ve své judikatuře i Nejvyšší správní soud, který např. v rozsudku ze dne 18. 6. 2008, č. j. 1 Afs 87/2008 – 46 konstatoval, že ohledně práv

či povinností zasahujících do hmotněprávní sféry daňového subjektu jsou daňové (poplatkové) orgány vázány právními předpisy platnými v době vzniku poplatkové povinnosti. Opačný postup by byl v rozporu s principem právní jistoty a ochrany důvěry občanů v právo, který v sobě zahrnuje i zákaz retroaktivity (zpětné účinnosti) právních norem, jenž je jedním z esenciálních znaků právního státu. Případné otázky procesní, tedy např. skutečnost, že poplatek byl vyměřen (v této věci změněn napadeným rozhodnutím) až po nabytí účinnosti novely, nemohou mít na posouzení vztahu hmotněprávního vliv. Ani tuto námitku nelze tedy shledat důvodnou.

Nejvyšší správní soud se neztotožňuje ani s argumentací, že v případě výběru dotčeného poplatku dochází k zatížení jednoho správního úkonu dvojí poplatkovou povinností. Nejvyšší správní soud se naopak ztotožňuje s argumentací krajského soudu, který jasně odlišil rozdílný účel obou poplatkových povinností. Zdejší soud tak odkazuje na již výše uvedené k funkci místního poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj, z něhož je patrná regulační funkce takového poplatku (krajským soudem označená jako poplatek za toleranci umístění zařízení); zatímco správní poplatek, jehož předmětem je vydání povolení k provozování dané loterie či jiné podobné hry, tuto regulační funkci nemá, nýbrž u něj převládá fiskální charakter poplatku. Stěžovatel se mylí, pokud správní poplatek za přijetí žádosti o vydání povolení k provozování loterie nebo jiné podobné hry (položka 21 přílohy zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích) a místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí považuje za dvojí zpoplatnění téže skutečnosti. Zdejší soud se ke stejné otázce již vyjádřil např. v rozsudku ze dne 19. 12. 2013, č. j. 2 Afs 88/2013 – 50, kde uvedl, že „[ú]čelem správního poplatku je totiž přispět paušálně stanovenou částkou na náklady státní správy související s vyřízením žádosti o vydání povolení (příspěvek na náklady správního řízení). Jde o jednorázový poplatek. Naproti tomu místní poplatek je hrazen za to, že trvá oprávnění držitele umístit na území obce výherní hrací zařízení či jiné technické hrací zařízení. Neuhrazení místního poplatku není důvodem zániku platnosti povolení. Místní poplatek je příjmem rozpočtu samosprávy a plní s ohledem na jeho výši, periodicitu a závislost výše na počtu hracích zařízení regulační funkci (tu naopak postrádá správní poplatek), nepředstavuje však příspěvek na úhradu nákladů státní správy souvisejících s vyřizováním agendy povolení loterií a jiných podobných her.“ Stěžovatelem namítaná dvojí odvodová povinnost je tedy pouze zdánlivá, protože byť se správní poplatek týká totožného objektu (hracího přístroje nebo zařízení), jeho funkce, jakož i časové a místní okolnosti jeho výběru, jsou odlišné.

Ze všech shora vyložených důvodů soud uzavírá, že kasační stížnost není důvodná, a nezbylo mu, než ji zamítnout (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému náklady nad rámec jeho činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. března 2014

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu